

ความเห็นในการวินิจฉัยคดีส่วนตัว
ของ นายวสันต์ สร้อยพิสุทธิ์ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

คำวินิจฉัยที่ ๘/๒๕๕๓

เรื่องพิจารณาที่ ๘/๒๕๕๑

วันที่ ๕ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๕๓

ประเด็นวินิจฉัย

พระราชบัญญัติสภาพัฒนาการและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๖ มาตรา ๔๗ ตรีวรรคหนึ่ง (๓) ประกอบมาตรา ๔๗ ทวิ (๒) ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๔ มาตรา ๒๗ และมาตรา ๓๕ วรรคสาม หรือไม่

ความเห็น

สำหรับกรณีตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ นั้น ศาลรัฐธรรมนูญเคยวินิจฉัยไว้ในคำวินิจฉัยที่ ๖๕-๘๒/๒๕๔๗แล้วว่า บทบัญญัติแห่งมาตรา ๔ เป็นบทบัญญัติที่รับรองสิทธิและเสรีภาพมิได้ให้สิทธิแก่บุคคลในอันที่จะโต้แย้งว่ามีบทบัญญัติแห่งกฎหมายใดขัดหรือแย้งได้ จึงไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยซ้ำอีก ส่วนกรณีตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗ ศาลรัฐธรรมนูญเคยวินิจฉัยไว้ในคำวินิจฉัยที่ ๕๒-๕๓/๒๕๔๗แล้วว่า บทบัญญัติแห่งมาตรา ๒๗ เป็นบทบัญญัติที่กำหนดให้สิทธิและเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้ หรือโดยคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญย่อมได้รับความคุ้มครองและผูกพันรัฐสภา คณะรัฐมนตรี ศาล และองค์กรอื่นของรัฐโดยตรงในการตรากฎหมาย มิได้ให้สิทธิแก่บุคคลที่จะโต้แย้งว่ามีบทกฎหมายใดขัดหรือแย้งได้ จึงไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยซ้ำอีกเช่นเดียวกัน

ส่วนข้อโต้แย้งที่ว่า พระราชบัญญัติสภาพัฒนาการและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๖ มาตรา ๔๗ ตรีวรรคหนึ่ง (๓) ประกอบมาตรา ๔๗ ทวิ (๒) ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๕ วรรคสาม นั้น พิจารณาแล้ว เห็นว่า รัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๕ วรรคสาม บัญญัติว่า “ก่อนมีคำพิพากษาถึงที่สุดแสดงว่าบุคคลใดได้กระทำความผิด จะปฏิบัติต่อบุคคลนั้นเสมือนเป็นผู้กระทำความผิดมิได้” บทบัญญัตินี้เป็นการคุ้มครองสิทธิของบุคคลในกระบวนการยุติธรรมทางอาญามีผลให้มีการปฏิบัติต่อบุคคลที่อยู่ในฐานะผู้ต้องหาหรือจำเลยเสมือนเป็นผู้กระทำความผิดมิได้ จนกว่าจะมีคำพิพากษาถึงที่สุดแสดงว่าผู้นั้นได้กระทำความผิด สำหรับบทกฎหมายในส่วนที่ผู้ฟ้องคดียกขึ้นอ้างนั้น

ในมาตรา ๔๗ ทวิ (๒) กำหนดคุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามของผู้มีสิทธิสมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลว่า จะต้องไม่เป็นผู้มีพฤติกรรมในทางทุจริต ส่วนในมาตรา ๔๗ ตรีวรรคหนึ่ง (๗) บัญญัติให้สมาชิกภาพของสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลสิ้นสุดลงเมื่อขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๔๗ ทวิ โดยในมาตรา ๔๗ ตรีวรรคสอง บัญญัติให้นายอำเภอมีอำนาจสอบสวนและวินิจฉัยว่าสมาชิกภาพของสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลผู้ใดสิ้นสุดลงตามมาตรา ๔๗ ตรีวรรคหนึ่ง (๗) หรือไม่ จากบทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าวมา เห็นได้ว่าคุณสมบัติของสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลในส่วนนี้ ไม่มีความข้อใดเกี่ยวข้องกับการถูกกล่าวหาหรือถูกฟ้องเป็นคดีอาญาเลย ข้อความที่ว่า “มีพฤติกรรมในทางทุจริต” ไม่จำเป็นต้องถูกกล่าวหาหรือถูกฟ้องเป็นคดีอาญาก็ได้ ขึ้นอยู่กับข้อเท็จจริงเป็นเรื่อง ๆ ไป และเป็นดุลพินิจของนายอำเภอซึ่งอาจถือเอาเหตุที่มีการถูกกล่าวหาในข้อหาที่เป็นการทุจริตหรือในความคิดเกี่ยวกับทรัพย์สินประกอบด้วยก็ได้ และในกรณีเช่นนี้ย่อมไม่ต้องรอผลคำพิพากษาคดีอาญาให้ถึงที่สุดแต่อย่างใด เพราะเป็นคนละเรื่องกัน บทกฎหมายตามข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีจึงมิได้เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติต่อผู้ที่ถูกกล่าวหาหรือถูกฟ้องเป็นคดีอาญาตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๕ วรรคสาม

อาศัยเหตุผลดังกล่าว จึงมีความเห็นว่า พระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ มาตรา ๔๗ ตรีวรรคหนึ่ง (๗) ประกอบมาตรา ๔๗ ทวิ (๒) ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๔ มาตรา ๒๗ และมาตรา ๓๕ วรรคสาม

นายวสันต์ สร้อยพิสุทธิ์

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ